

Kus hlíny z Království Božího

(Krnov, 5.11.2023)

I.čtení: II.Královská 5,1-19

II.čtení: II.epištola Korintským 4,6-10

Kázání

Mnozí lidé podnikají různé pouti na svatá místa. Odedávna se poutníci setkávají v Jeruzalémě, Římě, na Hostýně a kdo ví, kde všude. Vyprávějí si o tom, jak byli takovou poutí povzbuzeni a co si s sebou přinesli za památky na posílení víry nebo prostě pro štěstí...

Přestože můžeme mít úctu k takovýmto místům, naplněnými „svatou“ historií a staletými modlitbami, přestože je pravda, že Pán Bůh si může použít a používá těchto míst či staveb či příběhů k oslovení člověka a že člověk někdy lépe pochopí sdělení Božího Slova, když k němu má i toto hmatatelné oslovení... přesto je dobré vědět, že žádné místo neobsahuje Boha víc než místa jiná, žádná stavba nepřitahuje Boha víc než jiná a k žádné půdě či zemi není Pán Bůh připoután jako k talismanu.

Můžeme mít tuny hlíny z Jeruzaléma a hektolitry vody z řeky Jordánu, ale o nic víc to neočistí naše srdce, pokud je nevydáme Pánu. Můžeme mít křížky, kalíšky, pohlednice, trička s vyznavačskými nápisy, můžeme mít rybičku na autě – pokud to není znamení naší víry, nic nám to nepomůže a nepřinese.

Proč si tedy ten uzdravený Naamán bral domů kupu hlíny? K čemu mu to bylo? A co to může signalizovat nám?

Podívejme se nejdříve na ten příběh:

Syrský vojevůdce, významný muž, blízký jednomu z nejvýznamnějších králů v celé oblasti... onemocní, a to malomocenstvím, jednou z nejdrastičtějších nemocí té doby. Nemoc se mu nevyhýbá – nemoc člověka neobejde proto, že je bohatý, mocný nebo slavný. Nemoc může číhat na kohokoli.

Ten mocný muž má ovšem oproti jiným velkou výhodu – přístup k nejlepším lékařům, lékům, má kolem sebe obsluhu... a dokonce i král se zajímá o zdravotní stav svého člověka.

Když se doslechnou, že v Izraeli je prorok, uzdravující malomocenství, berou to po státní linii: dopis králi – okamžitě zbav mého vojevůdce malomocenství...

Král si zoufá – ne tak prorok Eliáš.

„Pošli jej za mnou.“

Je to velká škola pokory – velký, významný muž musí přijet k podivnému poustevníkovi, který zjevně neřeší rozdíl v postavení nebo nějakou dvorskou etiketu:

Dokonce se ani nevyjde na generála podívat!

Jen mu vzkáže, aby se sedmkrát vykoupal v Jordánu...

Generálovi to připadá jako výsměch, jako urážka. Je patriot, říčka Jordán mu připadá jako nic ve srovnání s řekami Damašskými. Doma má k dispozici nejlepší lázně, tady se má ráchat v rákosí jako nějaký sedlák nebo otrok!

Je rozzloben, vypadá to na vyhlášení války Izraeli – čeho se král obával od začátku.

Ale jeho sluhové ho naštěstí uklidní. Zjevně ho mají rádi a záleží jim na něm, takže ho přemluví, ať to zkusí. Vždyť válku může vyhlásit i potom, pokud to nebude fungovat.

Naamán tedy překoná svou pýchu a potápí se v Jordánu.

Jistě je to pro nás křesťany předobraz křtu, smytí vin a očištění od hříchu.

I Naamán je očištěn.

Jeho pokoření se mu vyplatilo...

Dál už nemyslí na urážku, už vidí, že to stálo za to. Je vděčný. Je vděčný prorokovi i Bohu, který jej uzdravil, ačkoli byl cizincem ba protivníkem.

Tehdejší Izrael a celý okolní byl přesvědčen, že bohové mají svět rozdělený na sféry vlivu: Bůh Izraelský měl vládnout na území Izraele, bůh syrský měl moc nad Sýrií, a tak podobně.

Bůh Izraelský tady ruší hranice působnosti – pomáhá i pohanovi, dokonce nepříteli!

Bůh Izraele, Hospodin je univerzální Bůh, Bůh jediný...

To Naamán poznává.

A odevzdává mu své vlastní srdce a všechno.

Chce vyjádřit vděčnost, chce zaplatit za vyléčení, ale prorok nepřijímá – spása je totiž dar, který se nedá penězi vyvážit.

A tak si vyprošuje alespoň trochu hlíny z pro něj nyní „posvátného“ místa. Bude na ní mít i doma ve své zemi kus království Hospodinova, kde bude Hospodin jediným vládcem, kam nikdy nevstoupila žádná modla...

V hebrejštině existuje zvláštní souvislost: „dám“ znamená krev, „ádám“ znamená člověk a „ádámá“ znamená hlínu. Člověk je kus hlíny, oživený krví – tak si to představovali staří Hebrejové.

A v téhle souvislosti můžeme číst zprávu, kterou nám ten dnešní příběh přináší:

I my jsme byli vysvobozeni z malomocenství hříchu, byli jsme Boží milostí, Kristovou krví oběti a křtem očištění; a dostali jsme na památku kus posvátné půdy – své tělo tak, jak je, se vším všudy, aby se stalo chrámem Božího Ducha. Chrámem svatým, místem bez model, bez prázdných a bezvýznamných napodobenin Boha, i bez špinavostí...

Teď jde o to, jak s tím Božím pozemkem naložíme. Bude kusem Božího Království v tom světě pohanském a modlářském? Bude místem, kde vládne výlučně Hospodin? Bude chrámem?

Pane náš,

Děkujeme Ti, žes nás očistil od zlého,

Žes nás vysvobodil z malomocenství hříchu

A učinils nás živým chrámem Božím.

Prosíme o Tvého Ducha,

Který nás bude učit rozeznávat dobré od zlého

A dá sílu i odvahu dobrého se držet

A zlému se vyhnout v každé podobě.

AMEN